

[Jytte Andersen]

siger, at deltagerne i meget høj grad ønsker at gå sammen med nogle, de kender, gerne vil deltage i kurser, der knytter sig til deres arbejdsplads eller deres bolig, og oven i købet også er interesseret i at få undervisning, som både de selv og også deres arbejdsgiver kan have glæde af.

Men den ordning, som SF lægger op til, med at en fjerdedel af de økonomiske midler, vi bliver i stand til at mobilisere både i år og i fremtiden, skal knyttes til kollektive kurser med en mulighed for dispensation for uddannelsesbaggrunden for at få løngodtgørelse, synes vi ærlig talt ikke særlig meget om. Vi er tvivlende over for, om det er en rigtig model at komme i gang på.

SF foreslår endvidere, at arbejdsgiverne skal finansiere hele foretagendet, og det er selvfølgelig ud fra en finanspolitisk betragtning en charmerende idé. Men det er næppe hensigtsmæssigt i en situation, hvor der faktisk udfoldes mange politiske anstrengelser for at styrke eksporterhvervenes konkurrenceevne. Derfor er tiden, sådan som vi ser det, næppe til entydigt at pålægge arbejdsgiverne belastninger i forbindelse med en uddannelsesreform. Desuden mener vi, at der er en risiko ved, at det frie uddannelsesvalg bliver knægtet. Uanset de gode hensigter, kan man sige, så viser al erfaring, at den, der betaler orkestret, også bestemmer musikken.

SF har i sit forslag til forsøgsråd lagt op til en struktur med lønmodtagere og uddannelseskundige. Vi har i vores forslag lagt vægt på, at også arbejdsgiverne er med i styringen af ordningen. Det har vi gjort, fordi vi har den opfattelse, at reformens succes alt andet lige vil være betinget af, at der er en vis bred forståelse, og arbejdsmarkedet og erhvervslivet skal selvfølgelig også fungere. Derfor synes vi også, det er vigtigt, at arbejdsmarkedets parter er inddraget i uddannelsesrådet, og at de beslutninger, som rådet skal tage, baserer sig klart på uddannelsessagkyndiges råd og vejledning.

Det Radikale Venstres forslag skal jeg også knytte et par kommentarer til. Forslagene lægger lidt uklart op til løngodtgørelsesniveauet. Vi synes i Socialdemokratiet, det er vigtigt at ligestille deltagerne i arbejdsmarkedsuddannelserne og de kommende BFU-deltagere.

I forhold til den foreslåede målgruppe er vi ikke uenige. Vi er enige om, at også folk uden

for arbejdsmarkedet skal ind i ordningen, men vi sætter et lille spørgsmålstegn ved, hvorfor de ledige overhovedet ikke er nævnt i Det Radikale Venstres forslag.

Vi er også en lille smule betænkelige ved de foreslåede uddannelsesperioder, altså fra 3 timer om ugen og op til 16 uger. Vi stiller os lidt tvivlende over for, om der kan foregå en reel uddannelsesaktivitet på så kort tid, altså hvis det kun er 3 timer om ugen, men lad os se på det i udvalgsarbejdet.

Det Radikale Venstre foreslår en orlovsret for alle med 5 års anciennitet og med 1 års ansættelse hos en arbejdsgiver. Vi synes, 1-årsreglen er for lang. Den vil udelukke meget store grupper af lønmodtagere og specielt de kortuddannede, som jo ofte er dem, der skifter meget fra arbejdsplads til arbejdsplads. De vil simpelt hen blive bremsede i overhovedet at få andel i uddannelsesretten. Vi synes også, varslingsreglerne er lidt lange, men der er tale om nogle nuancer.

Endelig lægger Det Radikale Venstre op til, at finansieringen af uddannelsesfonden skal sikres både igennem offentligt tilskud og igennem tilskud fra arbejdsmarkedets parter. Vi lægger jo i vores forslag op til en rent offentlig finansiering fuldstændig på linje med den måde, vi finansierer folkeskole, ungdomsuddannelser og de videregående uddannelser på. Dette princip ønsker vi også fastholdt, når det drejer sig om uddannelse til de mange, der ikke fik andel i uddannelsesressourcerne i deres ungdomsår.

Men til trods for disse forskelle er enighedene de tre partier imellem helt overvejende. Vi har lagt vores forslag frem som et forhandlingsoplæg, og det skal som tidligere sagt ikke skorte på vores vilje i forhandlingerne. Det handler om at komme i gang, det handler om at sikre de uddannelsesløse nogle reelle muligheder, men det er også utrolig vigtigt at have perspektivet med fra starten.

Vi erkender også i Socialdemokratiet, at det kan være utrolig vanskeligt at få en så stor reform, en så vigtig reform igennem Folketinget, når man sidder på oppositionsbænkene. Vi ønsker faktisk også brede flertal omkring uddannelsespolitiske reformer, og vi vil derfor gerne opfordre regeringen til at se skriften på væggen, selv om det kan være svært, når man står med ryggen mod muren, som regeringen gør i øje-